

Mál nr. 218/2003

M

og

Vátryggingafélagið X v/sjúkdómatryggingar

Ágreiningur um hvort bótaskylda sé fyrir hendi samkvæmt nefndri vátryggingu.

Gögn.

1. Málskot móttakið 23.10. 2003 ásamt bréfi fulltrúa M, dags. 21.10. 2003, og fylgiskjölum 1–10.
2. Bréf vátryggingafélagsins v/málskotsins, dags. 10.11. 2003, ásamt fylgiskjölum 1–15.
3. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 789/2003.
4. Bréf úrskurðarnefndar til fulltrúa M, dags. 18.11. 2003.
5. Svarbréf Neytendasamtakanna til úrskurðarnefndar, dags. 10.12. 2003.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn upplýsa um aðdraganda máls þessa.

Ágreiningur er um hvort sjúkdómatrygging sem tekin var í ágúst 2001 hafi verið í gildi á tjónsdegi, þann 25.01. 2002, er M fékk heilaáfall eða heilastofnsblóðþurrð sem bótaskyld er samkvæmt vátryggingu þessari þ.e. ef önnur skilyrði leiða ekki til brottfalls vátryggingarinnar svo sem uppsögn, vanskil iðgjalda o.s.frv. Ágreiningur er milli aðila um hvort M hafi sagt vátryggingunni upp munnlega í október 2001.

Ljóst er að vátryggingataki (M) var í samskiptum við tiltekna vátryggingamiðlun við töku vátryggingarinnar og á síðara stigi. Ekki liggja fyrir upplýsingar í fyrirliggjandi gögnum um heimildir vátryggingamiðlunarinnar til þess að koma fram fyrir hönd aðila. Vátryggingafélagið staðhæfir að miðlunin hafi ekki haft umboð til þess að senda út bréf fyrir hönd félagsins.

Álit.

Atvik máls þessa eru sérstök. Þá kröfu verður að gera til sérfróðra aðila sem fást við vátryggingastarfsemi og vátryggingamiðlun að þeir veiti viðskiptavinum sínum ekki misvísandi upplýsingar og að staðið sé við það sem ritað er.

Samkvæmt 3. mgr. 83. gr. laga um vátryggingastarfsemi nr. 60/1994 skal vátryggingamiðlari í hvívetna leysa störf sín af hendi svo sem góðar venjur í vátryggingaviðskiptum bjóða. Hann skal liðsinna báðum aðilum og gæta hagsmuna þeirra og gæta þess að aðila séu ekki settir ólögmatir, ósanngjarnir eða óeðlilegir kostir í samningum. Hafa ber og hugfast að vátryggingastarfsemi skal samkvæmt 12. gr. sömu laga vera rekin í samræmi við góða viðskiptahætti og venjur í vátryggingaviðskiptum og með hag vátryggingataka og vátryggðra fyrir augum. Í því máli sem hér er til umræðu varð misbrestur á þessu.

Eftir töku vátryggingarinnar var vátryggingafjárhæð hennar fljótlega lækkuð samkvæmt beiðni M. Ágreiningur er milli aðila um hvort hann hafi í október 2001 sagt vátryggingunni upp munnlega. Í október 2001 fóru fram samskipti milli M og vátryggingamiðlunarinnar þar sem fram kemur að uppsögn verði ekki tekin til greina nema að hún sé skrifleg.

Iðgjald vátryggingarinnar sem greitt hafði verið var bakfært í gegnum greiðsluþjónustu bankastofnunar vegna þess að M hafi hætt við töku vátryggingarinnar. M ber fyrir sig grandleysi varðandi bakfærslu iðgjaldsins, honum hafi ekki borist tilkynning um slíka færslu. Hann telur að vátryggingafélaginu hafi borið að segja vátryggingarsamningnum upp ef það vildi losna undan ábyrgð vegna vanskila á iðgjöldum skv. ákvæðum laga um vátryggingarsamninga nr. 20/1954. Engin gögn sé að finna um slíka uppsögn af hálfu félagsins.

Umrædd váttryggingamiðlun hélt því fram við M að váttryggingin verði ekki felld niður nema samkvæmt skriflegri beiðni. Þannig segir í bréfi miðlunarinnar til M, dags. 11.10. 2001, að M hafi sagt upp líf- og sjúkdómatryggingu sinni hjá váttryggingafélaginu og þess óskað að hann myndi fylla út meðfylgjandi uppsagnarbréf og senda til baka sem allra fyrst því fyrr verði váttryggingin ekki ógild. M sendi ekki umbeðna uppsögn til miðlunarinnar.

Váttryggingafélagið kveðst ekki taka “ábyrgð á háttsemi óskyldra fyrirtækja úti í bæ” og að váttryggingamiðlunin hafi ekki haft umboð til að senda út bréf fyrir hönd félagsins. Félagið heldur því efnislega fram að jafnvel þótt viðkomandi bréf hefðu verið send að ósk þess þá viðurkenni félagið ekki ábyrgð gagnvart M. Nefndin getur að óbreyttu og með hliðsjón af fyrirliggjandi gögnum ekki fallist á þessa afstöðu félagsins.

Váttryggingamiðlun getur skapað sér ábyrgð gagnvart váttryggingataka sem miðlað er til með því að brjóta gegn lögum og reglum sem gilda um miðlun váttrygginga þ.á m. varðandi upplýsingagjöf. Komi upp tilvik þar sem grunur leikur á um að brotið hafi verið gegn slíkum reglum getur váttryggingataki þurft að beina kröfum sínum að váttryggingamiðluninni en í vissum tilvikum verður að telja að hann geti beint kröfum sínum að váttryggingafélagi. Váttryggingafélag er almennt ekki ábyrgt vegna mistaka eða ranginda váttryggingamiðlunar í störfum sínum nema það hafi haft vitneskju um starfshættina og ekkert aðhafst til þess að bæta úr þeim.

Þegar tekið er mið af framanrituðu og fyrirliggjandi gögnum hefur ekki verið sýnt fram á að váttryggingamiðlunin hafi farið út fyrir heimildir sínar. Aðilar, þ.e. váttryggingamiðlunin og váttryggingafélagið, héldu áfram samskiptum sínum við M á þann veg að þeir viku ákvæðum váttryggingarsamningalaga nr. 20/1954, til hliðar til hagbóta fyrir M.

Váttryggingafélagið hefur ekki með fullnægjandi hætti sýnt fram á að váttryggingin hafi verið fallin úr gildi þegar tjónsatburður varð.

Nefndin telur að M hafi verið í góðri trú um gildi váttryggingarinnar á tjónsdegi.

Úrskurðarnefndin kveður einungis á um hvort bótaskylda sé fyrir hendi samkvæmt þeirri váttryggingu sem hér um ræðir. Með vísan til samþykktar nefndarinnar er engin afstaða tekin til bótafjárhæðar máls þessa, kröfu um vexti eða málskostnað.

Niðurstaða.

Bótaábyrgð er fyrir hendi samkvæmt fyrirliggjandi váttryggingu.

Reykjavík 18. desember 2003

Rúnar Guðmundsson hdl.

Dögg Pálsdóttir hrl.

Jón Magnússon hrl.